

Arrest

nr. 241 385 van 24 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat E. STESENS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 5 november 2018 België binnen met een paspoort met visum en verzoekt op 28 oktober 2019 om internationale bescherming. Op 11 februari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 13 februari 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Paramaribo (Suriname) en bezit u de Surinaamse nationaliteit. In het voorjaar van 2014 werd u kortstondig opgepakt door de politie omdat u verdacht werd van de diefstal van een gsm. Na onderzoek van de politie bleek dat u onschuldig was en werd u opnieuw vrijgelaten. Midden 2014 werd u op straat aangesproken door enkele politieagenten. Zij lieten u een foto van een man zien en vroegen of u over deze persoon meer kon vertellen. U zei de agenten dat u geen informatie had en dat u ook niet met de politie sprak. Onmiddellijk na uw korte conversatie met deze agenten kreeg u problemen met L. (...), de bijnaam van de persoon op de foto. Hij was de leider van een bende in Kanta, de wijk van Paramaribo waar u woonde. Hij zei u dat hij u had zien spreken met de politie. Samen met enkele kompanen gaf hij u daarom enkele klappen. Twee maanden later vond er een nieuwe vechtpartij plaats tussen jullie. L. (...) begon in die periode ook te werken bij het bouwbedrijf waar u actief was. Anderhalve maand na jullie tweede vechtpartij verkocht hij u op het werk opnieuw enkele meppen. Jullie werden allebei overgeplaatst naar een andere afdeling. Een week later nam u ontslag. Sindsdien leefde u van uw spaargeld. In 2014 en 2015 richtte u zich twee keer tot de politie, maar, hoewel de politie beloofde een onderzoek te zullen voeren, had dit voor u geen resultaat. Na uw ontslag had L. (...) de kans niet meer om u te benaderen, onder meer omdat u vaak verhuisde en u vaak binnenshuis bleef. Uit vrees voor L. (...) verliet u Suriname op 24 juli 2016. Via Frans-Guyana kwam u op 27 juli 2016 aan in Frankrijk. Op 4 augustus 2016 overleed uw moeder plots. U besloot terug te keren naar Suriname. U nam op 5 augustus 2016 het vliegtuig naar uw land en kwam er diezelfde dag nog aan. U nam na uw terugkeer een voorzichtige houding aan uit vrees om opnieuw problemen te krijgen met L. (...). U hield zich schuil en verhuisde vaak. U woonde afwisselend bij uw nicht, uw ooms, uw tantes of andere familieleden of vrienden. Vaak vertoefde u ook in het binnenland om er te gaan werken. L. (...) bleef al die tijd op zoek naar u. Als u hem op straat zag, maakte u zich uit de voeten. Als L. (...) u zag, probeerde u zich te omringen met toevallige passanten waardoor hij niets zou durven te ondernemen. U stopte in augustus 2018 met werken. U nam contact op met uw oom die in Rotterdam woonde. Hij nodigde u uit. U greep uw kans en besloot opnieuw naar Europa te vertrekken. Op 4 november 2018 verliet u met een Schengenvisum Suriname en daags nadien kwam u aan in Nederland. Na uw aankomst in Nederland ging u bij uw oom wonen. Toen deze een maand later verhuisde, maakte hij u duidelijk dat u niet langer bij hem kon wonen. U nam contact op met enkele vrienden die in Antwerpen woonden. Deze boden u gedurende enige tijd onderdak. Op een dag sprak één van hen over een vzw bij wie u terecht zou kunnen. U vond via deze vzw een woning en zij raadden u aan om internationale bescherming te verzoeken, hetgeen u op 28 oktober 2019 effectief deed. Bij een eventuele terugkeer naar Suriname vreest u gedood te worden door L. (...). Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u uw paspoort en de overlijdensakte van uw moeder neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat de verzoeker het grondgebied onrechtmatig is binnengekomen of zijn verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en zich, gezien de omstandigheden van zijn binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo snel mogelijk bij de autoriteiten heeft aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming heeft gedaan, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er kan vooreerst gewezen worden op uw houding. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij

na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Omdat u bang was voor L. (...) vertrok u op 27 juli 2016 een eerste keer naar Europa (CGVS, p. 4 en 10). Ondanks uw vrees en uw bedoeling om in Europa te blijven verzocht u hier niet om internationale bescherming maar keerde u op 5 augustus 2016 terug naar Suriname (CGVS, p. 4). U verklaarde weliswaar dat u terugkeerde omdat uw moeder was overleden. Uit uw verklaringen blijkt echter tevens dat u na uw terugkeer nog meer dan twee jaar in Paramaribo bleef wonen (CGVS, p. 6). Pas toen u contact had met uw oom die u uitnodigde om naar Europa te komen, besloot u Suriname opnieuw te verlaten (CGVS, p. 10). Echter, ook toen u in november 2018 in Nederland aankwam, verzocht u, ofschoon u vreest om door L. (...) vermoord te worden (CGVS, p. 10), niet onmiddellijk om internationale bescherming noch ondernam u iets om uw verblijf in België in orde te brengen (CGVS, p. 5). Nochtans verliep uw visum op 28 april 2019 en was u ervan op de hoogte dat u nadien illegaal in het land verbleef. Het duurde nog tot 28 oktober 2019 voor u daadwerkelijk een verzoek om internationale bescherming indiende. Gevraagd waarom u aanvankelijk een afwachtende houding aannam, zei u dat u initieel niets over de mogelijkheid van een asielverzoek wist (CGVS, p. 5). Echter, van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Uw houding, met name uw langdurige terugkeer naar Suriname in augustus 2016 én uw laatsttijdig verzoek om internationale bescherming, kan dan ook op niet in overeenstemming worden gebracht met en getuigt geenszins van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vaststelling doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees voor L. (...) en zijn bende.

Voorts dient er opgemerkt te worden dat u geen enkele kennis bezit over L. (...) en zijn bende. Gevraagd naar meer informatie over L. (...) gaf u aan behalve zijn bijnaam niets over hem te weten. Zijn echte naam kende u niet. Evenmin wist u waar L. (...) woont, hoe oud hij is, of hij een partner heeft, of hij broers of zussen heeft en of hij kinderen heeft (CGVS, p. 12 en 13). Ook betreffende zijn bende was uw kennis onbestaande. Zo dacht u enkel dat ze zich voornamelijk bezighielden met inbraken. Zijn drie of vier kompanen kende u bovendien evenmin bij naam. Ook hun woonplaatsen kon u niet geven (CGVS, p. 13 en 14). U wist zelfs niet eens of de bende nog bestaat, omdat u hierover geen informatie verzamelde (CGVS, p. 14). Meer nog, het interesseerde u zelfs niet om bijkomende informatie over L. (...) en zijn bende te vergaren waardoor u niets ondernam om uw kennis betreffende L. (...) en zijn bende te vergroten (CGVS, p. 13). Dat het u aan dergelijke informatie over de enige persoon die u bij terugkeer naar Suriname vreest ontbeert en u er zelfs geen interesse voor heeft is wederom een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn asielrelaas, quod non in casu. Uw gebrekkige kennis over L. (...) en zijn bende tast bijgevolg opnieuw de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees ten aanzien van L. (...) en zijn bende aan. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat u ook betreffende uw beweerde aangifte(s) bij de politie en het daaropvolgende politieonderzoek quasi geen informatie (noch bewijzen) had. Hoewel de politie beloofde een onderzoek te voeren, wist u niet wat de politie concreet had gedaan naar aanleiding van uw klacht (CGVS, p. 16). Zelfs al meent u dat de politie na uw klacht zelf naar u had mogen bellen om u op de hoogte te brengen over de stand van zaken, hetgeen ze niet heeft gedaan (CGVS, p. 16), dan nog is het aan degene die klacht indient om hiernaar te informeren.

Daarnaast kan er op uw incoherente verklaringen betreffende de chronologie van uw problemen gewezen worden. Op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aan dat uw problemen in 2014 begonnen en dat u ongeveer in 2016 ontslag nam op uw werk omdat L. (...) in hetzelfde bedrijf was komen werken en u er vreesde voor uw veiligheid (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal stelde u evenwel dat u een week na de vechtpartij met L. (...) op uw werk ontslag nam (CGVS, p. 21), hetgeen u aanvankelijk eveneens situeerde in 2016 (CGVS, p. 9). Daarna gaf u aan dat uw laatste vechtpartij met L. (...) (en dus ook uw ontslag) dateerde van 2015 (CGVS, p. 17). Na het overlopen van de concrete incidenten bleek uiteindelijk dat de laatste fysieke aanvaring met L. (...) ergens eind 2014 gesitueerd moest worden. Immers, de eerste vechtpartij vond ergens midden 2014 plaats, twee maanden later vochten jullie opnieuw en jullie derde aanvaring was anderhalve maand later op jullie werk. Een week na de laatste vechtpartij nam u ontslag en sindsdien

leefde u van uw spaargeld (CGVS, p. 19-20). Dat u de laatste vechtpartij met L. (...) en het ontslag bij uw werkgever, waar ook L. (...) tewerkgesteld was, telkens anders in de tijd situeert, komt hoogst bevreemdend over en doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw problemen met L. (...) en zijn bende.

Aansluitend op het voorgaande kan erop gewezen worden dat, gelet op de vaststelling dat uw laatste fysieke aanvaring met L. (...) eind 2014 gesitueerd moet worden (CGVS, p. 20), het nog meer dan anderhalf jaar duurde voordat u naar Europa vluchtte en dat het in deze periode klaarblijkelijk niet meer tot ernstige problemen met de tegenpartij kwam. Dat hij de kans niet had om dichtbij u te komen is een uitleg die weinig kan overtuigen, temeer daar u eerder verklaard had dat L. (...) de macht heeft om te doen wat hij zegt te zullen doen (CGVS, p. 12). Ook in de periode na uw terugkeer naar Suriname in augustus 2016 en uw tweede vertrek naar Europa in november 2018, i.e. in een tijdspanne van twee jaar en drie maanden, vonden er geen fysieke geweldsplegingen plaats vanwege L. (...) en/of zijn bende. Dat u vaak binnen bleef, zoals u beweerde (CGVS, p. 20), kan niet overtuigen. U ging immers na uw terugkeer uit Europa in 2016 gewoon opnieuw aan het werk (CGVS, p. 9). Dat u enerzijds verklaarde dat L. (...) de macht heeft om de daad bij het woord te voegen maar dat het in de meer dan drie en een half jaar sinds het laatste incident met L. (...) – tussen eind 2014 en juli 2016 en tussen augustus 2016 en november 2018 – in Suriname niet opnieuw tot fysieke aanvaringen kwam met L. (...), doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees om door L. (...) vermoord te worden.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw vrees om bij een terugkeer naar Suriname door L. (...) en zijn bende vermoord te worden.

De door u neergelegde documenten kunnen voorgaande argumentatie niet ombuigen. Uw identiteit en nationaliteit, alsook het overlijden van uw moeder op 4 augustus 2016, worden niet in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). In de uiteenzetting van het middel beroept verzoeker zich bovendien nog op de schending van de rechtspraak van de Raad van State (RvS 25 september 1986, nr. 26.933), van de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat de Commissaris-generaal de aanvraag van verzoeker ongegrond verklaart, nu verzoeker er niet in geslaagd zou zijn om zijn vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken;

Terwijl op geen enkele wijze blijkt dat de verklaringen van verzoeker niet met de waarheid zouden overeenstemmen;

Dat verzoeker inderdaad slechts na verloop van een lange periode asiel heeft aangevraagd, doch reden hiertoe is terug te brengen tot het feit dat verzoeker er niet van op de hoogte was hoe en waar hij asiel diende aan te vragen; Van zodra verzoeker van deze mogelijkheid in kennis werd gesteld, heeft verzoeker evenwel onmiddellijk de nodige stappen hiertoe ondernomen;

Dat verzoeker bovendien naar Suriname terugkeerde op 5 augustus 2016 omwille van het overlijden van zijn moeder, op wiens begrafenis hij begrijpelijk aanwezig wilde zijn en niet eerder naar Europa kon

terugkeren nu verzoeker pas visum kon bekomen tot terugkeer naar Europa wanneer diens oom hem hiertoe uitnodigde;

Dat verzoeker dan ook gedurende twee jaar ondergedoken heeft geleefd en op verschillende adressen heeft verbleven, in afwachting van de mogelijkheid tot het bekomen van een visum in terugkeer naar Europa;

Dat verzoeker verder vreest te worden gedood door L. (...), welke hem reeds meermaals fysiek heeft aangevallen en waartoe klacht bij de politiediensten werd neergelegd, waarna verzoeker jammer genoeg niets meer mocht vernemen;

Dat verzoeker slechts een beperkte kennis heeft omtrent L. (...), is evenmin verwonderlijk, nu zelfs de politiediensten foto aan verzoeker dienden voor te leggen om kennis omtrent L. (...) te verzamelen, over wie derhalve zelfs de politiediensten geen info bezat;

Dat verzoeker ook thans, wanneer hij naar Suriname zou dienen terug te keren, een vogel voor de kat zou zijn, nu hij aldaar niet op de bescherming van diens autoriteiten kan rekenen;

Dat de verklaringen van verzoeker daarnaast ondersteund worden door de praktijk, evenals de stukken welke door verzoeker werden voorgelegd, die de door verzoeker ondervonden problemen ondersteunen en hiervan bewijs opleveren;

Dat de verklaringen van verzoeker dan ook wel degelijk geloofwaardig en plausibel zijn;

De verklaringen van verzoeker kunnen bovendien zonder meer een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (Hathaway, J., *The law of refugee status*, Buttersworths, Toronto-Vancouver, 1991,; 84)

De verklaringen van verzoeker zijn bovendien zonder meer coherent en plausibel en niet in strijd met de algemeen bekende feiten (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer le statut de réfugié*, 1979, nr. 205)

Bovendien kan de juistheid van alle aangehaalde feiten niet meer met zekerheid worden vastgesteld, waardoor de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoeker van die aard is dat minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer le statut de réfugié*, 1979, nr. 203-204)

Doordat de Commissaris-generaal verder van oordeel is dat aan verzoeker het subsidiair beschermingsstatuut niet kan worden verleend, nu er geen reëel risico zou bestaan op ernstige schade voor verzoeker;

Dat de Commissaris Generaal hiertoe evenwel geen enkele motivering geeft;

Terwijl overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet ernstige schade bestaat uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict;

Dat uit de Memorie van Toelichting bij de Wel blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, aangezien de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu;

Het begrip willekeurig geweld wijst verder op een algemene situatie en is niet verzoenbaar met het feit dat wie zich hierop beroept zou moeten aantonen dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen;

Dat de Commissaris Generaal evenwel zonder meer stelt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor het subsidiair bescherming statuut, terwijl het vaststaat dat verzoeker bij terugkeer, in zeer barre omstandigheden zou dienen trachten te overleven, hetgeen wel degelijk gelijk kan worden gesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming;

Dat de Commissaris-generaal dan ook een totaal onredelijke beslissing heeft getroffen, welke disproportioneel is en er minstens het voordeel van de twijfel had dienen te worden verleend aan verzoeker;

Dat de bestreden beslissingen derhalve niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed;

Zodat die motieven niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoeker aantasten, en in verdere orde zijn leven en zijn vrijheid in gevaar kunnen brengen;"

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Doordat de Commissaris-generaal stelt dat in het kader van de asielaanvraag niet kan besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie;

Terwijl de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat bij een terugkeer naar zijn land verzoeker in zeer barre omstandigheden zal dienen trachten te overleven;

Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 van het EVRM;

Dat terugkeer naar het land van herkomst dan ook inderdaad artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens schendt;

Dal volgens rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens het evenwel niet mogelijk is verzoekers gedwongen te laten terugkeren naar een land, waar er een risico voor hun leven bestaat; (EHRM, 15 novembre 1996, Chahal vs. U.K., TVR, 1997, 283);

Dat verzoeker dan ook wel degelijk zijn land verliet uit vrees voor vermelde vervolgingen, zoals bedoeld in artikel 1 § A lid 2 van de conventie van Genève van 28 juli 1951;"

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop

die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van de artikelen 8 en 14 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, nu (i) zijn houding, met name zijn langdurige terugkeer naar Suriname in augustus 2016 en zijn laattijdig verzoek om internationale bescherming, niet in overeenstemming kan worden gebracht met en geenszins getuigt van een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, (ii) zijn gebrek aan kennis over L. en zijn bende en het feit dat hij zelfs geen interesse heeft om informatie te vergaren over deze persoon wederom een houding is die geenszins in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging, (iii) hij over zijn beweerde aangifte(s) bij de politie en het daaropvolgend politieonderzoek *quasi* geen informatie en bewijzen had, (iv) hij incoherente verklaringen aflegde betreffende de chronologie van zijn problemen, (v) zijn verklaring als zou L. iemand zijn die de macht heeft om de daad bij het woord te voegen in contrast staat met de vaststelling dat het in de meer dan drie en een half jaar sinds het laatste incident met L. in Suriname niet opnieuw tot fysieke aanvaringen kwam met L., en (vi) de door hem neergelegde documenten deze argumentatie niet kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. In tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste middel aanvoert, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wel degelijk wordt gemotiveerd. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven voor de weigering van de vluchtelingenstatus betekent niet dat de beslissing over de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Met de motivering van de bestreden beslissing is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Voorts blijkt uit de uiteenzetting van het eerste middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het eerste middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Suriname uit vrees voor vervolging door L., een bendeleider in Kanta met wie het in het verleden reeds tot fysieke aanvaringen zou zijn gekomen.

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

In de mate dat verzoeker in het eerste middel aanhaalt dat uit de bestreden beslissing geenszins een afweging blijkt tussen zijn belangen enerzijds en deze van de staat anderzijds, dat de bestreden beslissing disproportioneel is, dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal als de Raad slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid. De commissaris-generaal alsook de Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in deze verdragsbepaling of voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire bescherming toekennen omdat de gevolgen van een weigering voor hem buiten verhouding zouden zijn tot het voordeel ervan voor de “Staat”.

In zoverre verzoeker in het eerste middel nog aanvoert dat hij inderdaad slechts na verloop van een lange periode asiel heeft aangevraagd omdat hij voordien niet op de hoogte was van hoe en waar hij asiel diende aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat zijn houding – waarbij hij zich reeds voor een eerste keer in Europa bevond op 27 juli 2016 en later opnieuw naar Europa terugkeerde in november 2018 met een visum dat verliet op 28 april 2019, maar slechts op 28 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende – allerminst getuigt van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Verdrag van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. De argumentatie dat verzoeker niet wist hoe en waar hij asiel diende aan te vragen, kan allerminst als afdoende verschoening worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens informatie in te winnen in een poging om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel hem verhindert ernaar terug te keren. Verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. Daarnaast overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog pertinent dat de vaststelling dat verzoeker op 5 augustus 2016 langdurig terugkeerde naar Suriname, meer bepaald dat hij nog meer dan twee jaar in Paramaribo bleef wonen, evenmin getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Met de argumentatie dat hij in 2016 naar Suriname terugkeerde omwille van het overlijden van zijn moeder en dat hij niet eerder kon terugkeren naar Europa omdat hij pas een visum kon bekomen wanneer zijn oom hem hiertoe uitnodigde, slaagt verzoeker er allerminst in te overtuigen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij, zo hij daadwerkelijk een vrees voor vervolging zou hebben in zijn land van herkomst, zich zo spoedig mogelijk zou onttrekken aan het risico dat hij zou lopen in zijn land van herkomst, *quod non in casu*, temeer nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij gedurende de twee

jaar en drie maanden waarin hij opnieuw in Suriname verbleef geenszins een ondergedoken bestaan leefde en gewoon opnieuw aan het werk ging (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9), wat verder zijn voorgehouden vrees voor vervolging ondermijnt.

Waar verzoeker in het eerste middel aanvoert dat zijn beperkte kennis over de bendeleider L. niet verwonderlijk is vermits zelfs de politiediensten geen info bezaten over deze persoon, slaagt hij er niet in de Raad te overtuigen. Vooreerst betekent het enkele feit dat de politie de foto van L. aan verzoeker zouden hebben getoond met de vraag om iets over die persoon te vertellen niet dat de politie geen info bezat over deze persoon. Bovendien kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn problemen te vergaren en de nodige bewijsstukken hiervan te bekomen om zijn relaas te ondersteunen, *quod non in casu*. Dat verzoeker geen enkele interesse vertoont om informatie te bekomen en geen inspanningen heeft ondernomen om recente informatie over zijn problemen in Suriname te vergaren, doet dan ook afbreuk aan de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Waar verzoeker in het eerste middel nog betoogt dat hij bij een terugkeer naar Suriname “een vogel voor de kat zou zijn, nu hij aldaar niet op de bescherming van diens autoriteiten kan rekenen”, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met een bendeleider, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Suriname zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Suriname actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Met de loutere bewering dat hij bij een terugkeer in “zeer barre omstandigheden” zal terechtkomen, slaagt verzoeker er geenszins in om een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde aan te tonen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN